

den Gang villet gaa saa vidt, skulde jeg have stillet et andet Forslag; men da det forekom mig, at Flertallet dog vilde gaa temmelig vidt, følte jeg mig tilfredsstillet derved. Nu ser jeg, at man dog i Grunden vil give de 21,000 Rd., som vi vare saa heldige at faae negtede ved 2den Behandling, uagtet der ikke er fremkommet Spor af nye Grunde med Hensyn til Frederiksborg Slot; man vil have os til at sluge den bitter Pille kun ved at fordele Udgiften paa 2 Aar i Stedet for at anvende den i eet Aar; det er Meningen af det Endringsforslag, her foresligger. Jeg vil imidlertid minde om, at der gjennem de foreliggende Forslag fremkommer en Merudgift af 500,000 Rd., og derfor vil jeg haabe, at ærede Medlemmer ville være noget betænkelige ved at stemme for Forslag om Merudgifter, hvorfor der ikke er kommet Spor af nye Grunde.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke atter komme ind paa Spørgsmaalet om disse 10,000 Rd., som synes at have været Gjenstand for en tilstrækkelig Debat her i Thinget, men da et Par ærede Medlemmer paa en Maade have villet vælte Ansøret paa mig, fordi denne Sum er kommen frem — et Medlem har endog i høi Grad forundret sig derover — vil jeg sige, at jeg fandt, det var en Sum, hvormed der kunde gjøres nogen Nytte, og derfor gif jeg ind derpaa, hvorhos jeg aldeles ikke var i Forlegenhed med Hensyn til, hvorledes jeg skulde anvende Pengene. At det var vigtigt af mig ikke at modsætte mig Bevillingen, saae jeg et Vidnesbyrd om dels i, at man her i Thinget gif ind paa den, og dels i, at Stantsudvalgets samtlige Medlemmer have sluttet sig dertil, skjøndt der er stillet forskjellige Betingelser. Jeg tror nemlig, at Ingen har opstillet nogen af disse Betingelser for derved at blive af med Bevillingen, men man kan jo have et forskjelligt Syn paa, hvorledes man bedst skal anvende Pengene. Hvad nu mit Syn angaar, skal jeg tillade mig at anbefale det ærede Thing at forkaste alle Beting-

gelserne. Min Overbevisning i denne Sag er nemlig den, at det er en upraktisk og vigtig Bet at gaa, naar man vil læsse Sagen over paa de kommunale Autoriteter; medens det forekommer mig, at Erfaringen godtgjør, at de landøkonomiske eller lignende Foreninger ere særdeles vel stillede til den Slags Ting, ikke blot fordi der hos dem er Interesse derfor, men ogsaa fordi de have en ganske anden Opfordring til personlig paa Stedet at undersøge, ikke blot det enkelte Tilfælde, men ogsaa det ene Tilfældes Forhold til et andet, der ligeledes dreier sig om en lignende Understøttelse. Man kan ikke med Rimelighed vente eller med Billighed forlange, at Amtsraadene, der have nok at give deres Medlemmer at bestille med Hensyn til Reiser osv., skulde være særdeles tilfredse med at paalægge disse at gjøre maaste temmelig vidtløftige Reiser, som Medlemmerne ikke kunne være meget glade ved, idet Reiserne ville dreie sig om Ting, for hvilke de i Grunden slet ingen Interesse have; medens de selv skulde betale Udgifterne derved. Det Rigtigste er efter min Overbevisning at gaa den Vej, man hidtil er gaaet med Hensyn til Præmier, nemlig den, at man overlader Uddelingen til de landøkonomiske eller lignende Foreninger. Naar jeg dog anbefaler ogsaa at forkaste Forslaget under Nr. 28, er det, fordi jeg kan tænke mig, at der kan være Foreninger — og det navnlig i Gyne, hvor den Slags Præmier kunne gjøre særlig Nytte —, som enten allerede have disponeret over, hvad de have at virke med, eller som i alt Fald før Tiden have andre større Formaal, der forhindre dem fra at kunne give et passende Bidrag i den Retning, hvorom der er Tale. Forresten er dette jo en Sag, der ingenlunde er ny; den har været i Gang paa ikke faa Steder, men naturligvis i en særdeles indskrænket Maalestok. Man maa virkelig være rimelig i sine Fordringer og vel erindre, at de Selskaber, som have været villige til at virke, og som have virket i disse Reininget, maaste ikke have et eneste Medlem, som paa no-